

Handlinger", og der er i Motiverne, som der ogsaa under Forhandlingerne i det andet Thing er blevet henvist til, meget fint blevet paapeget, hvad man egentligt har havt for Øie. Man har havt for Øie Fremstillingen, Galbhdelsen af Redskaber og Midler til Utugtens Befordring, saa at Utugten kan lettes og dens Virkninger forhindres eller forebygges, hvorved man altsaa lokker til Utugt og Uædelighed. Det er det, tror jeg, som det har været det oprindelige Lovforslags Tanke at ramme. Derfor forekommer det mig, at det ogsaa var ganske naturligt at behandle dette Forhold i Forbindelse med, hvad der er Gjenstand for § 2 i det foreliggende Lovforslag: Ophidselse til Sandselighed gennem Skrift og Afbildninger. Nu har man imidlertid i det andet Thing taget det ud af denne Paragraf og sat det hen som en særskilt Paragraf. Det vil sige, Meningen er, at det skal sættes til som et nyt Stykke i § 182 i Straffeloven. Jeg vil for Kortheds Skyld kalde den Rufferiparagrafen. Men derved forekommer det mig, at man giver den Forbrydelse, hvorom der er Tale, en anden Karakter, end den havde i det oprindelige Lovforslag. Det fremgaar ogsaa af Ordforerens Udtalelser i det andet Thing, at man vil ramme denne Opfordring til Uædelighed, ikke blot naar den bliver fremfat offentlig og rettes til en større Kreds, saaledes som det var forudsat i det oprindelige Lovforslag, men ogsaa naar den bliver henvendt til en enkelt Person. Vi ere herkomne ind paa et ganske andet Omraade, end vi vare ved det oprindelige Lovforslag, og vi ere, forekommer det mig, komne ind paa et meget uheldigt Omraade. Jeg tilstaar, at naar man læser dette: "Den, der paa anden Maade" — end ved Rufferi og desl. — „opfordrer til eller beforder Uædelighed i Rønnsforholdet, straffes med Fængsel eller under skarpende Omstændigheder med Forbedringshusarbejde", maa man finde, at under disse Ord gaar det ind, at en Person opfordrer en anden Person til at drive Utugt med ham eller hende. Jeg har vel set af Forhandlingerne i det andet Thing, at Ordforeren har sagt, at der skulde udsættes en Præmie for den Vægmand, der kan forstaa Ordene saaledes. Jeg kan altsaa ikke faae denne Præmie, da jeg ikke er Vægmand. Men mig forekommer det, at det ikke kan benægtes, at saaledes som Ordene ere affattede, maa de omfatte den Mand, som opfordrer en Kvinde til at drive Utugt med sig, og den Kvinde, der opfordrer en Mand til at drive Utugt med hende. Har det ikke været Meningen, er Stykket meget uheldig affattet, men er det Meningen, forekommer det

mig, at man kommer til et aldeles urimeligt Princip, idet det fører til, at tages Opfordringen til Følge, ere de begge strafri, men tages den ikke til Følge, er den strafbar. Jeg mener, at hvis man vil have en saadan Bestemmelse, som der er Tale om, er det rigtigst at flytte den derhen, hvor den oprindeligt stod i Lovforslagets oprindelige § 1. Det bliver en Redaktionsgag, om man vil sætte Bestemmelsen ind i første Punktum, eller om man anser det for rigtigst at gjøre det til et selvstændigt Punktum eller maaste et Stykke for sig i § 1, men det er jo af mindre Betydning. Hvad iøvrigt denne Rufferiparagraf angaar, tror jeg, at jeg tør paastaa, at den har faaet en saa vidt Anvendelse i Retsspragis, at man vel foreløbig kunde være tilfreds dermed. Den handler som bekendt om to Ting, dels om egentligt Rufferi, dels om de Personer, der for Betaling tilfede Personer af forskjelligt Røn Afgang til deres Boliger for der at øve Utugt. Det er navnlig dette Sidste, som man i Pragis har givet et meget vidt Omfang, og den Straf, der anvendes under disse Forhold, er i Reglen meget følelig. Der anvendes sjældent under 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød for disse Ting, som jo efter Omstændighederne kunne foreligge i temmelig ringe Omfang. Men jeg tror, at det maa erkendes, at hvad enten man ser paa det egentlige Rufferi eller paa de andre Forbrydelser, som i § 182 ere stillede lige dermed, bliver der en meget væsentlig principiel Forskjel mellem dette og: "Den, der paa anden Maade opfordrer til Uædelighed", som det siges i det ny Stykke, der skal hænges paa § 182.

Jeg har saa kun tilbage at sige nogle Ord om den sidste Paragraf, § 3 i det foreliggende Lovforslag, § 2 i det oprindelige Lovforslag, der svare aldeles til hinanden. Hvad denne ny Paragraf angaar, er det udtalt i Motiverne til det oprindelige Lovforslag og gjentagende erkjendt under Forhandlingerne i det andet Thing, at det egentlig ikke var Hensigten at indføre noget Nyt. Man maa desuden erkjende, at denne Paragraf, som den forelaa, havde faaet en saadan Anvendelse i Pragis, at der maaste egentlig ikke var Trang til at komme med en ny Bestemmelse. Men ikke dekomindre mente man, at det kunde være hensigtsmæssigt at, som det hedder, „tydeliggjøre Bestemmelsen" ved at føie nogle Ord til. Jeg tror imidlertid, at man her har gjort sig skyldig i nogen Misforstaaelse af § 185. § 185 lyder jo saaledes: "Den, som ved uretlig Forhold krænker Blufærdigheden eller giver offentlig Forargelse, straffes med Fængsel paa Band og